

O LUGAR QUE ME FIXO FELIZ DURANTE 30 ANOS

Escoito o piar dos paxaros , o canto dos galos e das galiñas dándolle a benvida ó sol que aparece de entre as nubes despois dun fermoso amencer. Respiro o fresco aroma das rosas e das árbores que arrodean a miña casa dende fai trinta anos e esbozo un sorriso.

Non sei se o meu sorriso e de alegría ou de nostalxia, o cheiro e o son deste lugar son como un salto no tempo ao pasado que me recorda á miña feliz infancia.

Dende a ventá da miña habitación vexo todo canto me acompañou na miña corta e fugaz infancia, á esquerda vexo a amaca desfiada onde se solía deitar meu avó nos días de verán , preto desta a mesa de ping pong onde a miña irmá xogaba cas súas amigas cando as traía á casa. Vexo de fronte a preciosa imaxe da miña aldea,as casas de pedra restauradas, as fincas verdes, as viñas cheas de uvas...Escoito tamén a auga da fonte caer, unha fonte que se lle antoxou á miña nai e que foi construída por un veciño. E máis aló vexo o recuncho onde eu solía ler e escribir ás tardes, o meu segundo fogar onde so se podía respirar tranquilidade, non había nada mellor que sentarme naquela pedra en forma de asento cunha mesiña pequena que me fabricara meu pai antes de marchar para Arxentina.

Pecho a ventá,dou media volta e pónome a pensar, miro a foto do meu home mais eu o día da nosa voda, que foi hai vinte días e penso que todo vai cambiar por el, cerro os ollos e algo interrompe ese momento de tranquilidade e recordos.

-Meu amor, eánse outras moitas nas que decidirei o meu futuro.

Abro a porta do coche, pero píddolle un segundo ao meu marido, o cal me mira intrigado sen saber que é o que fago. Miro ao meu redor e sen intención unha bágoa cae pola miña meixela, de novo e sei que por última vez respiro os aires daquela terra, o cheiro ós eucaliptos que serán substituídos proximamente polo o olor a gasolina que desprenden os coches nas estradas das cidades e escoito por última vez os cantos dos galos e o piar dos paxaros que serán substituídos polos pitidos dos condutores ansiosos por salir das enormes caravanas.

Botarei de menos este lugar pois é donde me criei e onde deixo todos os meus recordos, quizás non volverei mais sempre o recordarei como o lugar que me fixo feliz durante trinta anos.

stás preparada?, xa están as túas maletas no coche-, di o meu marido que acaba de chegar a miña habitación.

Párome a pensar naquela palabra “preparada”, e dubido se de verdade o estou pero unha nova etapa espérame ao outro lado do mundo. Algo me di que pechando a porta da miña infancia abriránse outras moitas nas que decidirei o meu futuro.

Abro a porta do coche, pero píddolle un segundo ao meu marido, o cal me mira intrigado sen saber que é o que fago. Miro ao meu redor e sen intención unha bágoa cae pola miña meixela, de novo e sei que por última vez respiro os aires daquela terra, o cheiro ós eucaliptos que serán substituídos proximamente polo o olor a gasolina que desprenden os coches nas estradas das cidades e escoito por última vez os cantos dos galos e o piar dos paxaros que serán substituídos polos pitidos dos condutores ansiosos por salir das enormes caravanas.

Botarei de menos este lugar pois é donde me criei e onde deixo todos os meus recordos, quizás non volverei mais sempre o recordarei como o lugar que me fixo feliz durante trinta anos.